

Carles Rebassa

«La poesia d'amor sempre és una exageració, no és una cosa sincera»

Amb 'Sons bruts', Carles Rebassa (Palma, 1977) es va adjudicar el Premi Carles Riba 2008, un dels més importants en llengua catalana. Un llibre de temàtica amorosa, que ret tribut formal i temàtic a la tradició i a la composició clàssica del sonet, amb composicions que el poeta i novel·lista vesteix a la seua manera amb els hàbits del combat i la contemporaneïtat. Un projecte de llarga durada, encetat el 2003, que va nàixer com a rèplica amable als 'Sons nets' d'Àngel Terron.

Vostè explica que, a diferència d'altres projectes, *Sons bruts* ha tingut sempre forma de llibre.

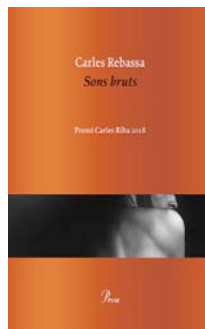
—Sí. De vegades no saps ben bé cap on vas i, després, això que estàs escrivint agafa una forma en un moment determinat. En canvi, aquí va anar sortint un poema, i un altre i un altre. I ja hi vaig posar aquest nom, vaig tenir clar que sempre que escrivia sonets amb una actitud determinada formarien part d'aquell conjunt.

—A què es refereix amb això d'una actitud determinada?

—Als poemes que serveixen per descriure una desavinença amb les coses del món, que és del que parla el llibre. De vegades en un sentit més negatiu. Altres, més positiu o lluminós.

—Però les desavinences es poden expressar en qualsevol format poètic. Què li aporta a Carles Rebassa una forma com el sonet? La disciplina que comporta la mètrica i la rima?

—La disciplina dona un sistema de treballar diferent. I el que passa amb aquesta estrofa és que, com és tan obsessiva, projectes el poema amb la forma del sonet. Perquè no sols és una mètrica i una rima i una distribució, sinó que el contingut del poema està predeterminat per la forma. I d'una altra banda, et

Sons bruts

CARLES REBASSA

Proa, Barcelona, 2019
Premi Carles Riba 2018
Poesia, 87 pàgines

dona una llibertat d'expressió que no la podries tenir si no passessis per aquí. Quan fas un text sense limitació formal sembla que podries arribar fins a l'infinit. Però arribar i poder arribar no és el mateix.

—Deia Terron que el sonet és una forma tancada, no un poema amb forma de sonet.

—Sí, sí. Forma i contingut van de la mà. I no ho pots tocar. En un sonet no falta res i no sobra res. Si és un sonet ben fet.

—Al llarg del llibre hi ha un homenatge a tota una tradició poètica en català, com ara amb termes i construccions que remetent als trobadors, cas del terme amorós de "l'amic". Fins i tot empra la paraula "midons".

—El que m'interessava era fer un llibre que no fos tant el testimoni d'una vivència com la mateixa vivència. La poesia d'amor no és una cosa sincera, sempre és una exageració, una mentida. Totes les regles estètiques de l'amor al llarg de la literatura occidental, i també oriental, sempre han seguit unes pràctiques que no representen la veritat, hi ha una idealització. Per això els poemes tenen també aquest regust. La tradició s'ha d'anar incorporant en el present.

JOSEP SANTACREU

—Hi ha una nova generació poètica que té aquesta intenció de recuperar la tradició. O almenys conèixer-la per des-
construir-la, homenatjar-la...

—Crec que sí. Al segle XX hi ha hagut un concepte revisionista, de llegir els autors que parlaven de les fonts. És com no llegir Marx i anar a llegir els marxistes. Ara hi ha una idea de dir: home, aquesta part també és nostra, no ens podem cenyir a un discurs postmodern o contemporani.

—Hi ha un punt de tendresa amorosa i lirisme en *Sons bruts*, però també trencaments, com el poema dedicat al papa Wojtyła i a Vargas Llosa i que acaba així: “Que parli... No mereix, aquest senyor, / ni que un déu gai se li escorri a la cara”.

—Sí, perquè la vida és múltiple. I m’agrada que en un llibre es pugui reflectir tota la complexitat de mirades. De vegades em diuen que passo d’un poema d’amor a un altre de molt irreverent. Però és que la vida és així. Vull mostrar d’una manera calidoscòpica totes les sensacions.

—Aquí entra l’humor, com en el vers “fumar porrets i no enterrar les lloques”. O en la referència al “burgès ma-
oista”. Es fa difícil llegir això i no fer un somriure.

—Això és una part de la literatura, l’humor i la diversió, la cosa més jocosa. I a mi no m’agrada renunciar-hi. La literatura es mou entre la forma més profunda i el sirventès més rabiós.

—Però el to predominant és de recerca de la bellesa, molt líric.

—Sí. Hi ha un intent de recerca de la bellesa, de crear-la. Quan treballes amb formes d’aquestes, veus les possibilitats de síntesi, les possibilitats de bellesa que té una paraula, el fet de col·locar-la d’una manera determinada.

—En el llibre hi ha uns versos que són com un assaig molt concentrat: “Jo sé que l’ètica és horitzontal / i la moral, perversa i vertical”.

—Sí. De fet és la idea que ha estudiat tota la filosofia del segle XX, l’ètica com

a perspectiva de coneixement. En canvi, la moral és una aplicació legislativa. Tot canvia, el que és moral avui demà no ho és. O el que és ètic. Però una va en relació amb el coneixement i l’altra en relació amb el poder. Per això la verticalitat i l’horitzontalitat que, a més, fan una creu, que és un símbol bastant clar de trobada i de poder.

—La poesia és encara una arma política o té un abast molt petit?

—Es pot usar perfectament. En el moment que en un espai determinat de llenguatge es concentra una càrrega simbòlica molt forta, aleshores això és una acció en el món. Vol dir que escrivint un poema aconseguies coses? A nivell petit, sí. Crec que la poesia, en tant que ús de llenguatge per aprendre a parlar i mirar diferent, convertir un testimoni en un acte, aleshores és una acció política claríssima.